

СТАНОВИЩЕ

относно

Дисертационен труд за присъждане на образователна и научна степен „Доктор” в област на висше образование „Здравеопазване и спорт”, научно направление „Медицина”, научна специалност „Съдебна медицина”

Автор на дисертацията : д-р Атанас Николаев Христов – Клиника по съдебна медицина и деонтология при УМБАЛ „Александровска” – ЕАД и преподавател при Медицински факултет, Медицински университет гр. София.

Тема на дисертацията : Био – трасология при съдебномедицински изследвания.

Автор на становището : доц. д-р Павел Тимонов дм при Катедра по съдебна медицина и деонтология при Медицински университет, Пловдив. Настоящото становище представям в качеството си на член на Научното жури, назначено със Заповед № РК 36-578/21.03.2016 г. на Ректора на Медицински университет – София.

Авторът на дисертационния труд – д-р Атанас Николаев Христов, е асистент в Катедрата по съдебна медицина и деонтология при Медицински факултет-Медицински университет, София. Дисертационният труд е приет за разработка от Катедрен съвет (Протокол №11/23.04.2015г.) и д-р Атанас Христов е зачислен като докторант на самостоятелна подготовка със Заповед №РК 36-1211/18.06.2015г. на Ректора на МУ-МФ, София. Дисертационният труд е представен и обсъден на разширен Катедрен съвет на КСМД-МФ-МУ, София - протокол №09/28.09.2018г., като единодушно е взето решение за отчисляване на докторанта с право на защита пред научно жури, утвърдено от Факултетния съвет на МФ-МУ, София с Протокол № 26/18.10.2018г. Отчислене със заповед №РК 36-2541/25.10.2018г. на Ректора на МУ-МФ, София с правоза защита за срок до 1 (една) година. Докторантът е изпълнил задълженията по Индивидуалния си план. Във връзка на дисертационния труд има 3 публикации и 11 научни доклади в чужбина и в България.

Д-р Атанас Николаев Христов завършва Медицински университет – гр.София през 1996 г. За периода от Февруари 1997 г. - 2002 г. е асистент в Катедрата по съдебна медицина и деонтология. През 2002 г. успешно полага изпит придобива специалност „Съдебна медицина”. От 2002 г. до 2005 г. е старши асистент в Катедрата по съдебна медицина и деонтология. От 2002 до 2015 г. е главен асистент в Катедрата по съдебна медицина и деонтология. От 2015 г. до настоящия момент е асистент в Катедрата по съдебна медицина и деонтология. От 2005 г. до 2014 г. е главен административен лекар в Центъра и Клиниката по съдебна медицина и деонтология. През 2015г. успешно е положил изпит по медицински английски език за академични и научни цели. Член е на: Българския лекарски съюз; Българското дружество по съдебна медицина и деонтология; Българско дружество по съдебна медицина; Балканската академия по съдебномедицински науки; Българско дружество по патология; Асоциацията на тъканните банки в България и на Европейската асоциация на тъканните банки.

Темата на дисертационния труд третира един изключителен важен и актуален проблем на съвременната съдебна наука */Forensic science/* свързан с механогенезата на образуване на следи от биологични материали върху различни следовъзприемащи

повърхности, както и такива оставени по човешкото тяло в резултат на механично въздействие върху него с друг предмет и/или оръжие, които от своя страна играят ключова роля в положителната реконструкция на самото престъпление.

Независимо от факта, че актуалността на проблема е доста активно застъпена в чуждестранната научна литература и обширно дискутирана в специализирани международни форуми по съдебна наука, в България био-трасологията не се възприема масово, като стандарт на поведение в съдебната медицина. Това подценяване на предикторната ѝ значимост довежда в голяма степен до грешно интерпретиране на механизма и начина образуване на травматичните увреждания.

Съдебномедицинското изследване на трупа /респ. живото лице/ е мултисегментно включващо не само установяване на физическа находка, но и съпоставянето ѝ с вероятните специфични причини за нейното възникване, което е и темата на настоящия дисертационен труд, дава основание да се счита, че изследванията на веществените доказателства от биологичен произход остава основно задължение на съдебния медик. Всяко разделяне на работата между съдебен лекар и експерт от БНТЛ би увеличило вероятността за допускане на грешки, касаещи успешната реконструкцията на престъплението.

На базата на натрупания в Клиниката по съдебна медицина и деонтология при УМБАЛ „Александровска” – ЕАД съдебномедицински материал от последните 20 години, Д-р Христов си е поставил за цел „ - установяването на специфични морфологични промени, както по телата на пострадали, починали лица, дрехите им, така и на специфични следи от кръв и други биологични следи, отложени по следовъзприемащи повърхности с цел съпоставянето им с инкриминирани предмети, превозни средства, оръжия и др., респ. тяхната идентификация и значението им, относно даден инцидент, подлежащ на разследване от компетентните органи. Целта, която автора си поставя е ясно определена, 3-те задачи са напълно достатъчни, добре формулирани и насочени към решаване на основната цел изградена на базата case-control. Авторът е участвал активно в представените случаи.

Предложеният за становище дисертационен труд е написан на 304 стр., като включва 1 таблица, 1 схема, 380 снимки на представените случаи и библиография – 12 стр. Литературната справка включва заглавия, от които 42 на кирилица и 156 на латиница. Дисертационният труд се представя в добър вид, като са спазени изискванията за това.

Литературният обзор е богат и обтоен, съставлява 35 страници от обема на дисертационния труд, като в него се разглеждат актуалните страни на трасологията имащи отношение към темата на дисертационния труд. В литературния обзор авторът е използвал редица източници, достъпни в световноизвестните база данни / Scopus, Web of Science/, като се акцентира върху актуалния аспект на проблема „био-трасология” съпоставим със задачите, които автора си е поставил за разрешаване.

Съдебномедицинският материал и методи са пунктуално разгледани и наситени с достатъчно конкретика за да дадат яснота по методологията и значението на био-трасологията в съдебномедицинската практика.

Имайки предвид, че съдебната медицина е научно-приложима дисциплина смятам, че подходът на автора в разработването на материала под форма на case-control и включването на експериментална част са напълно правилни.

Обсъждането и направените изводи са педантично представени и стройно систематизирани, като автора е искал да разясни понятието „био-трасалогия” въведено от проф. Раданов и да покаже и обясни всички детайли на био-трасалогичната методика и значението ѝ в разрешаването на сложни съдебномедицински казуса.

В последната глава на дисертационната работа – **научни приноси** според мен е добре конструирана и доказваща, че настоящата разработка има рационален характер и носи напълно белезите на научно-практичен труд.

Обобщение

Дисертационният труд е написан в един „монографен” стил, като смятам, че е много добре илюстриран и „повлиян” от съвременната съдебна наука към който авторът се стреми да адаптира и своите познания. Настоящата дисертация е полезна и перспективна, защото е изцяло изградена върху собствен опит. **Независимо, че основателят на съдебната медицина във Франция Паул Бруардел, който е изрекъл вечните думи „В някои случаи, най-добрият отговор на съдебномедицинския експерт е – не мога да кажа !”** смятам, че въвеждането на био – трасалогията в ежедневната съдебномедицинска практика ще намали значително случаите в които експертът ще отговори - не мога да кажа.

Заклучение

Въз основа на голямата практическа стойност на научната разработка смятам, че дисертационният труд, притежава необходимите качества и отговаря на критериите за присъждане на образователната и научна степен „ДОКТОР”.

02.11.2018 г

Доц. д-р Павел Тимонов дм.....